

Środa, 16 stycznia 2019 r.

P8_TA(2019)0030

Unia bankowa – sprawozdanie roczne za rok 2018

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2018 (2018/2100(INI))

(2020/C 411/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z 1 marca 2018 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2017 ⁽¹⁾,
- uwzględniając otrzymane od Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) informacje zwrotne dotyczące rezolucji Parlamentu z 1 marca 2018 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2017,
- uwzględniając oświadczenie przyjęte na szczycie strefy euro 29 czerwca 2018 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego (ETO) z 16 stycznia 2018 r. pt. „Skuteczność zarządzania kryzysowego EBC w odniesieniu do banków” ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji z 24 maja 2018 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie papierów wartościowych zabezpieczonych obligacjami skarbowymi (COM(2018)0339),
- uwzględniając, że 23 lutego 2018 r. EBC stwierdził, w myśl rozporządzenia o jednolitym mechanizmie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że ABLV Bank i ABLV Bank Luxembourg są na progu upadłości lub zagrożone upadłością ⁽³⁾,
- uwzględniając, że 31 stycznia 2018 r. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) rozpoczął ogólnounijny test warunków skrajnych na rok 2018 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego („komunikat bankowy”) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie statystyczne ESMA z 18 października 2018 r. w sprawie rynków instrumentów pochodnych w UE,
- uwzględniając komunikaty EBC: z 15 marca 2018 r. w sprawie oczekiwań w zakresie nadzoru nad nowymi kredytami zagrożonymi ⁽⁶⁾ oraz z 11 lipca 2018 r. w sprawie dalszych działań w ramach nadzoru EBC nad kredytami zagrożonymi ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) z września 2018 r. pt. „Approaching non-performing loans from a macroprudential angle” [Podejście do kredytów zagrożonych z perspektywy makroostrożnościowej],

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0058.

⁽²⁾ „Sprawozdanie specjalne nr 02/2018: Skuteczność zarządzania kryzysowego EBC w odniesieniu do banków”, Europejski Trybunał Obrachunkowy, 16 stycznia 2018 r., https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR18_02/SR_SSM2_PL.pdf.

⁽³⁾ Komunikat prasowy, „ECB determined ABLV Bank was failing or likely to fail”, Europejski Bank Centralny, 24 lutego 2018 r., <https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2018/html/ssm.pr180224.en.html>.

⁽⁴⁾ Komunikat prasowy, „EBA launches 2018 EU-wide stress test exercise”, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, 31 stycznia 2018 r., <https://eba.europa.eu/-/eba-launches-2018-eu-wide-stress-test-exercise>.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

⁽⁶⁾ Komunikat prasowy, „ECB sets out its supervisory expectations for new NPLs”, Europejski Bank Centralny, 15 marca 2018 r., <https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2018/html/ssm.pr180315.en.html>.

⁽⁷⁾ Komunikat prasowy, „ECB announces further steps in supervisory approach to stock of NPLs”, Europejski Bank Centralny, 11 lipca 2018 r., <https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2018/html/ssm.pr180711.en.html>.

Środa, 16 stycznia 2019 r.

- uwzględniając sprawozdanie ERRS pt. „EU Shadow Banking Monitor N° 3” [Monitor działalności parbankowej w UE nr 3] opublikowane przez ERRS we wrześniu 2018 r.,
 - uwzględniając ogłoszenie o naborze na stanowisko przewodniczącego Rady ds. Nadzoru EBC od 1 stycznia 2019 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 października 2017 r. w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ustanowionego na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 (COM(2017)0591),
 - uwzględniając wnioski dotyczące zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (CRR) (COM(2016)0850), i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (CRD IV) (COM(2016)0854),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z 8 listopada 2017 r. w sprawie zmian unijnych ram prawnych dotyczących wymogów kapitałowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (CON/2017/46),
 - uwzględniając sprawozdanie ERRS pt. „Financial stability implications of IFRS 9” [Wpływ MSSF 9 na stabilność finansową] opublikowane przez ERRS w lipcu 2017 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady z 11 lipca 2017 r. w sprawie planu działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0419/2018),
- A. mając na uwadze, że powierzenie EBC nadzoru nad instytucjami finansowymi o znaczeniu systemowym przyniosło dobre rezultaty;
- B. mając na uwadze, że nadzór ostrożnościowy i nadzór prowadzony z myślą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy nie mogą być rozpatrywane odrębnie;
- C. mając na uwadze, że należy znacznie wzmocnić rolę, jaką odgrywa EUNB, tak aby skutecznie wdrażać i kontrolować środki przeciwdziałające praniu pieniędzy;
- D. mając na uwadze, że należy doprecyzować, jak ma być traktowana pomoc państwa w odniesieniu do skarg wniesionych przez systemy gwarancji depozytów ⁽²⁾;
- E. mając na uwadze, że wolumen kredytów zagrożonych i ekspozycji poziomu 2 i 3 w systemach bankowych niektórych państw członkowskich jest wciąż jeszcze niepokojąco wysoki;
- F. mając na uwadze, że liczba i wskaźnik kredytów zagrożonych w dalszym ciągu znacznie różnią się między państwami członkowskimi;
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie, które jeszcze nie przyjęły euro, mogą przystąpić do unii bankowej; mając na uwadze, że dotychczas żadne państwo członkowskie nie zdecydowało się na taki krok; mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie prowadzą rozmowy w sprawie możliwego przystąpienia do unii bankowej; mając na uwadze, że różne instytucje finansowe dostrzegają zalety przynależności do unii bankowej;
1. docenia osiągnięcia i wyniki unii bankowej w promowaniu prawdziwie jednolitego rynku, równych szans, stabilności finansowej i większej przewidywalności z korzyścią dla uczestników rynku; podkreśla znaczenie, jakie ma zaangażowanie w proces prowadzący do zakończenia budowy unii bankowej, oraz potrzebę zagwarantowania otwartości i równego traktowania wszystkich państw członkowskich uczestniczących w unii bankowej; przypomina, że należy kontynuować prace nad stworzeniem unii bankowej, w tym europejskiego systemu gwarantowania depozytów oraz fiskalnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, musi być kontynuowane, podobnie jak działania służące ograniczeniu ryzyka, które zwiększają stabilność finansową i poprawiają perspektywy wzrostu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 248 A z 16.7.2018, s. 1.

⁽²⁾ Sprawa T-98/16: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2016 r. – Republika Włoska/Komisja (Dz.U. C 145 z 25.4.2016, s. 34).

Środa, 16 stycznia 2019 r.

2. podkreśla, jak ważne jest zobowiązanie do dokończenia procesu budowania unii rynków kapitałowych, która pomoże w powstaniu prawdziwego jednolitego rynku kapitałowego w UE, zapewni kredyty gospodarce realnej, dodatkowo ułatwi udział sektora prywatnego w podziale ryzyka, zmniejszy potrzebę publicznego podziału ryzyka, ułatwi inwestycje transgraniczne i uzupełni finansowanie bankowe;
3. przypomina, że unia bankowa jest otwarta dla wszystkich państw członkowskich, które chcą do niej przystąpić; z zadowoleniem przyjmuje działania państw członkowskich spoza strefy euro na rzecz przystąpienia do unii bankowej, ponieważ ich członkostwo pomoże w dopasowaniu unii bankowej do rynku wewnętrznego;
4. uważa, że jednym z celów unii bankowej – poza gwarancją stabilności – powinno być m.in., nie zapominając o zasadzie proporcjonalności, utrzymanie różnorodności stabilnych modeli bankowości w UE i zapobieganie powstaniu monolitycznego europejskiego systemu bankowego lub nieproporcjonalnemu penalizowaniu mniejszych banków, ponieważ różnorodność pozwala zaspokajać potrzeby obywateli i realizować ich przedsięwzięcia oraz pełni funkcję narzędzia dywersyfikacji, która jest kluczowa w łagodzeniu potencjalnych wstrząsów;
5. podkreśla, że propozycje forów międzynarodowych powinny być wprowadzane do prawa unijnego w sposób uwzględniający specyfikę europejskiego sektora bankowego;
6. podkreśla, że w szczególności wytyczne Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego (BCBS) nie powinny zostać w całości włączone do prawa unijnego, zanim nie uwzględni się należycie specyfiki europejskiego systemu bankowego oraz zasady proporcjonalności;
7. przypomina o potrzebie wprowadzenia spójnych i zwięzłych przepisów w celu zapewnienia odpowiedniego funkcjonowania unii bankowej, nie zapominając o wadze zasady proporcjonalności; apeluje do Komisji, aby jako narzędzie prawodawstwa na potrzeby unii bankowej przedkładała, w stosownych przypadkach, rozporządzenia nad dyrektywy i aby uznała za priorytet całkowite i prawidłowe wdrożenie odpowiednich przepisów we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję, aby we współpracy z europejskimi organami nadzoru zidentyfikowała i zlikwidowała przeszkody na rynku wewnętrznym;
8. jest zdania, że decyzje podejmowane przez organy nadzoru oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą być spójne, należyte uzasadnione, przejrzyste i publicznie dostępne; apeluje do tych organów, aby jak najrzadziej stosowały przepisy pozwalające im odmawiać dostępu do dokumentów;

Nadzór

9. odnotowuje niedawne, opracowane przez EBC w 2018 r., oceny dotyczące banków będących na progu upadłości lub zagrożonych upadłością; podkreśla konieczność skrócenia czasu reakcji europejskiego nadzoru bankowego; jest głęboko zaniepokojony, że niektóre z tych przypadków wywołały obawy o egzekwowanie przepisów przeciwdziałających praniu pieniędzy w unii bankowej; podkreśla, że w UE pilnie potrzebne jest wspólne podejście do tej kwestii i precyzyjne wytyczenie zakresu uprawnień; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wniosek Komisji o zwiększenie uprawnień EUNB w dziedzinie prania pieniędzy;
10. przyjmuje do wiadomości wyniki przeprowadzonego przez EUNB ogólnounijnego testu warunków skrajnych; z zadowoleniem przyjmuje włączenie instrumentów poziomu 2 i 3 do zakresu testów warunków skrajnych w 2018 r.; jest zdania, że testy warunków skrajnych należy interpretować w powiązaniu z innymi, bieżącymi działaniami z zakresu nadzoru i kontroli; wzywa Jednolity Mechanizm Nadzorczy, EUNB i ERRS do stosowania spójnych metod przy definiowaniu testu warunków skrajnych w celu zagwarantowania wysokiego poziomu przejrzystości tej procedury oraz w celu zapobiegania ewentualnym zakłóceniom;
11. przypomina o zagrożeniach związanych z długiem publicznym; dostrzega prace prowadzone przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w zakresie ryzyka związanego z niewypłacalnością państwa; wyraża także zaniepokojenie tym, że zaangażowanie niektórych instytucji finansowych w dług państwowy wyemitowany przez własny rząd jest zbyt duże; podkreśla, że unijne ramy regulacyjne w sprawie ostrożnościowych uregulowań dotyczących długu państwowego powinny być zgodne z normami międzynarodowymi;
12. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący zwiększenia roli EUNB w przeciwdziałaniu praniu pieniędzy w sektorze finansowym; wzywa współprawodawców, aby niezwłocznie przyjęli ten wniosek, i apeluje o ściślejszą współpracę i wymianę informacji między krajowymi organami nadzoru w oparciu o wspólne standardy w UE, podlegającą koordynacji i wsparciu na szczeblu UE w przypadku nadmiernego obciążenia organów krajowych;

Środa, 16 stycznia 2019 r.

13. jest nadal zaniepokojony niedawnymi przypadkami prania pieniędzy w bankach europejskich oraz tym, że pranie pieniędzy naraża gospodarkę UE na ryzyko niestabilności finansowej i politycznej; zauważa, że niektóre z tych przypadków zgłosiły jurysdykcje spoza UE; wzywa do przyjęcia jednolitego podejścia do nadzoru ostrożnościowego i nadzoru prowadzonego z myślą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy; zauważa również, że problemy z egzekwowaniem przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy stwierdzono również poza unią bankową i że przystąpienie do unii bankowej mogłoby przynieść korzyści państwom członkowskim spoza strefy euro w rozwiązywaniu tego problemu;

14. podkreśla, że rynki finansowe są ze sobą ściśle powiązane; podkreśla, jak ważna jest gotowość organów nadzoru bankowego na wszystkie możliwe scenariusze w negocjacjach dotyczących brexitu, prowadzonych między UE-27 a Zjednoczonym Królestwem, przy czym zwraca uwagę, że gotowość tych organów nie zwalnia z obowiązku gotowości podmiotów prywatnych; wzywa Komisję i organy nadzoru do dokonania pełnej analizy skutków brexitu; wzywa UE-27 do pogłębienia wspólnych regulacji i wspólnego nadzoru przy jednoczesnym rozszerzeniu zasięgu rynków kapitałowych w UE-27;

15. apeluje do wszystkich negocjatorów, aby działali na rzecz przyjęcia wyważonego i stabilnego pakietu legislacyjnego w celu zmniejszenia ryzyka w systemie bankowym przed wyborami europejskimi w 2019 r.; wzywa w szczególności Radę do prowadzenia negocjacji w dobrej wierze, z należyтым uwzględnieniem różnorodności unijnych modeli bankowych, zasady proporcjonalności oraz wyważonego pakietu przyjętego przez Parlament Europejski; wzywa Komisję do skutecznego rozwiązania problemu instytucji „zbyt dużych, by upaść” oraz ryzyka związanego z różnymi modelami bankowości w UE, z uwzględnieniem ich wielkości na odnośnych rynkach;

16. odnotowuje, że trwają obecnie negocjacje w sprawie pakietu dotyczącego kredytów zagrożonych; przyjmuje do wiadomości addendum dotyczące kredytów zagrożonych przedstawione przez EBC oraz prace EUNB poświęcone wytycznym w zakresie zarządzania ekspozycjami zagrożonymi i wstrzymanymi; z zadowoleniem przyjmuje zmniejszenie się w ostatnich latach wolumenu kredytów zagrożonych; potwierdza zaniepokojenie faktem, że całkowita liczba i udział kredytów zagrożonych i instrumentów poziomu 2 i 3 w niektórych państwach członkowskich jest w dalszym ciągu ponadprzeciętnie wysoka; podkreśla, że kredyty zagrożone wciąż stwarzają poważne ryzyko dla stabilności finansowej, choć jest ono niższe niż w ubiegłych latach; zgadza się z Komisją, że za zmniejszanie wolumenu kredytów zagrożonych w pierwszym rzędzie odpowiadają państwa członkowskie, które muszą o to dbać w szczególności przez wprowadzanie efektywnych przepisów dotyczących niewypłacalności, ale też same banki, lecz podkreśla, że w interesie UE leży zmniejszenie udziału kredytów zagrożonych;

17. jest zaniepokojony powszechnym stosowaniem modeli wewnętrznych przez instytucje bankowe; wzywa Jednolity Mechanizm Nadzorczy i EUNB do kontynuowania prac nad adekwatnością stosowania modeli wewnętrznych w celu ustalenia ich wiarygodności i zapewnienia wszystkim instytucjom równych warunków działania;

18. przyjmuje do wiadomości toczące się negocjacje w sprawie Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF); jest zdania, że jednolity rynek potrzebuje odpowiednich uprawnień nadzorczych na szczeblu UE; podkreśla, że główne zadanie ESNF polega na zagwarantowaniu skutecznego sprawowania nadzoru;

19. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji dotyczący technologii finansowych (FinTech); dostrzega ogromny potencjał tych technologii i rozumie, że należy stymulować innowacje; zauważa jednak potrzebę wprowadzenia przejrzystych uregulowań i odpowiedniego nadzoru, aby chronić konsumentów i zapewnić wszystkim uczestnikom rynku finansowego stabilność finansową i równe szanse; uważa, że firmy FinTech prowadzące te same działania co pozostali uczestnicy systemu finansowego muszą z tego tytułu podlegać tym samym zasadom funkcjonowania; podkreśla, że konieczna jest ciągła poprawa cyberodporności sektora finansowego w UE;

20. jest wciąż zaniepokojony wielkością systemu parabankowego w UE; przypomina, że pod koniec 2017 r. szacowano jego wielkość na około 40 % systemu finansowego UE; zachęca organy na szczeblu UE, krajowym i globalnym do dalszego uważnego monitorowania zagrożeń, jakie stwarza ten system, i do jak najszybszego reagowania na zagrożenia, aby zapewnić uczciwą konkurencję, przejrzystość i stabilność finansową; wzywa Komisję, aby pilnie zidentyfikowała pozostałe luki w obecnych uregulowaniach;

21. przypomina pierwotną debatę dotyczącą roli EBC jako organu jednocześnie kształtującego politykę pieniężną i będącego organem nadzoru; uznaje, że w ogólnym rozrachunku EBC z powodzeniem rozdzielał wypełnianie tych dwóch ról; jest jednak zdania, że konieczna jest dalsza debata, tak aby uniknąć ryzyka wystąpienia konfliktu interesów między tymi dwoma zadaniami; podkreśla znaczenie współpracy między EUNB jako organem regulacyjnym i Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym jako organem nadzoru w unii bankowej, przy poszanowaniu rozdziału kompetencji;

Środa, 16 stycznia 2019 r.

22. uważa, że dalsza harmonizacja praktyk dotyczących oceny, czy bank znajduje się w stanie upadłości lub czy jego upadłość jest prawdopodobna, a także wyraźniejsze rozróżnienie między uprawnieniami nadzorczymi a uprawnieniami do wczesnej interwencji pomogłyby właściwym organom zwiększyć skuteczność zarządzania kryzysowego przed przystąpieniem do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

23. przyjmuje do wiadomości porozumienie osiągnięte na szczycie euro 29 czerwca 2018 r., zgodnie z którym Europejski Mechanizm Stabilności (EMS) zapewnić ma wspólny mechanizm ochronny dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zostanie zreformowany, aby stanowić skuteczne wsparcie stabilności w oparciu o ściśle warunki gwarantujące odpowiedzialność, rozliczalność i zapobieganie pokusie nadużyć, a także zasadę, że podatnik nie odpowiada za ryzyko bankowe; przywołuje stanowisko Parlamentu, zgodnie z którym mechanizm ten powinien zostać całkowicie zintegrowany z ramami instytucjonalnymi Unii, oraz podkreśla konieczność odpowiedniej kontroli demokratycznej;

24. przypomina, że zwykle postępowanie upadłościowe to procedura stosowana w sytuacji, gdy działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie uznaje się za działanie w interesie publicznym; zdaje sobie sprawę, że rozbieżności w prawie upadłościowym są odzwierciedleniem ugruntowanych procedur krajowych; stwierdza, że prawo upadłościowe może odnieść korzyści z dalszej harmonizacji w Unii, tak aby zapewnić wspólne zasady i równość szans dla wszystkich banków, inwestorów i wierzycieli;

25. ponownie podkreśla, że należy doprecyzować zasady dokapitalizowania zapobiegawczego; zauważa, że dokapitalizowanie zapobiegawcze może być narzędziem zarządzania kryzysowego, ale jest zdania, że jego stosowanie należy ściśle ograniczyć do przypadków wyjątkowych, w których bank przestrzega zharmonizowanych minimalnych poziomów kapitału regulacyjnego i jest w związku z tym wypłacalny i w których przestrzegane są unijne zasady dotyczące pomocy państwa; przypomina, że celem unijnego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest ochrona podatników, zadbanie o to, aby koszty błędów popełnianych przez zarządy banków ponosili ich udziałowcy i wierzyciele, oraz utrzymanie stabilności całego systemu finansowego; podkreśla, że należy skuteczniej egzekwować przepisy dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych;

26. wzywa Komisję do zbadania naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych na podstawie zasad pomocy państwa; apeluje do Komisji, by zbadała regulację na podstawie dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków; apeluje do Komisji, by przedstawiła przejrzyste stosowanie zasad pomocy państwa w odniesieniu do dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków;

27. podkreśla, jak ważne jest, aby banki objęte restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją miały dostęp do płynności w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz bezpośrednio po jej zakończeniu; z zainteresowaniem śledzi toczące się debaty na temat możliwego instrumentu zapewnienia płynności podczas restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

28. wzywa Komisję, aby regularnie sprawdzała, czy system bankowy korzystał z ukrytych dotacji lub pomocy państwa od początku kryzysu, w tym z niestandardowego wsparcia płynnościowego, oraz aby opublikowała na ten temat sprawozdanie; podkreśla, że pomoc państwa może zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego; przypomina o rygorystycznych wymogach dotyczących stosowania art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i ponownie wzywa Komisję do corocznego sprawdzania, czy wymogi te są nadal spełniane;

29. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego – w sprawozdaniu dotyczącym wydajności operacyjnej zarządzania kryzysowego EBC dla banków – że struktura organizacyjna EBC i wykorzystywanie przez EBC zasobów do oceny planów naprawy i nadzoru banków dotkniętych kryzysem są zadowalające, ETO zauważa jednak, że wciąż nie rozwiązano niektórych problemów z wymianą informacji i sprawnością koordynacji; zwraca uwagę, że dla sprawnej realizacji działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kluczowa jest współpraca i wymiana informacji między organami;

30. z zadowoleniem przyjmuje zmieniony protokół ustaleń między EBC a Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji; podkreśla, że zoptymalizowana i w niektórych przypadkach automatyczna wymiana informacji zwiększa efektywność i pomaga ograniczyć do minimum obciążenie sprawozdawcze banków;

Środa, 16 stycznia 2019 r.

Gwarantowanie depozytów

31. odnotowuje porozumienie osiągnięte na szczycie strefy euro 29 czerwca 2018 r. w sprawie europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS), a także komunikat Komisji z 11 października 2017 r. w sprawie EDIS; podkreśla, że proces tworzenia EDIS powinien być kontynuowany w celu dokończenia budowy unii bankowej; docenia korzyści płynące z podziału ryzyka i dalszego ograniczania ryzyka;

o

o o

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, parlamentom państw członkowskich oraz właściwym organom w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
